

det er udtrykt tidligere – at den danske Øststøtte har formået at ramme, men vi skal hele tiden have Øststøtten under nøje observation.

Det er også regeringens klare opfattelse, at arrangementer, der kan føre til anden- og tredjeklassesmedlemskaber, skal undgås, for adgangen til opt-in-muligheder for ansøgerlandene med hensyn til udvalgte dele af samarbejdet, f.eks. i søjle 2 og 3, risikerer dermed at få karakter af medlemskab begrænset til disse udvalgte områder, og faren er, at udvidelsesprocessen vil stoppe op dér. For ansøgerlandene vil faren nemlig være, at udsigten til måske at opnå et begrænset medlemskab vil fjerne en del af incitamentet til fortsat omstilling, og særlig fra de svageste af ansøgerlandene kunne man frygte en sådan reaktion.

Det kan heller ikke afvises, at nogle af de medlemslande, der ikke prioriterer udvidelsen af EU lige så højt, som Danmark gør, vil finde det bekvemt, hvis udvidelsesprocessen så bliver sat i stå, for de har jo gjort noget.

Som jeg har fremhævet det allerede, er det regeringens faste overbevisning, at med samtidighedsmodellen som det centrale element i den danske politik for udvidelsen kan man skabe de bedst mulige vilkår for alle ansøgerlandene, for hermed vil de alle være på vej mod medlemskabet, og EU undgår den vanskelige beslutning, som det ville være at skulle foretage en differentiering mellem ansøgerlandene allerede inden starten på forhandlingerne.

Med udvidelsen af EU med de central- og østeuropæiske lande har vores generation en enestående politisk chance for at skabe et forpligtende demokratisk samarbejde i hele Europa. Derfor har udvidelsen af EU absolut toprioritet, og regeringen ser frem til at kunne byde de nye demokratier i Østeuropa og i Baltikum velkommen i EU så hurtigt som muligt.

Forhandling

Anden næstformand (Henning Grove):
Ordføreren for forespørgerne, hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Jeg vil sige tak til udenrigsministeren, som jeg på mange punkter er enig med. Men der er også et par nuancer, som jeg skal komme tilbage til senere.

For SF står det som et helt afgørende mål at skabe større økonomisk og social lighed i Euro-

pa. Det er utåleligt, at der kun nogle få kilometer syd for Danmark bor mennesker med en levestandard, som er mange gange lavere end vores, og samtidig er det uacceptabelt, at der permanent skabes rene økonomiske junglesamfund, hvor fristelsen for kapitalejere til at blæse på både lønmodtagerrettighederne og arbejdsmiljøet og miljøet er dramatisk stor.

Her er et EU-medlemskab, der kan sikre Central- og Østeuropa fuld adgang til de købedygtige vesteuropæiske markeder, en vej fremad, også fordi betalingen – hvis man kan tale om det – fra de central- og østeuropæiske lande til os andre er en opfyldelse af EU's skrappe minimumsregler for miljøet, arbejdsmiljøet og lønmodtagerrettighederne.

Og på den måde skal den økonomiske udvikling i Central- og Østeuropa skabe udvikling og social balance i øst, samtidig med at ændringer og omstilling i vest skal udvikle renere teknologi, økologisk omstilling og ny beskæftigelse.

Det er altså ikke et spørgsmål om at dele fattigdommen; vi bliver faktisk selv rigere af at have rige naboer at handle med i stedet for fattige naboer. Men det er et spørgsmål om en udvikling i fællesskab, også for at kunne løse miljøproblemerne.

På den måde bliver åbningen jo så også til et fredsprojekt med det formål at få Europa til at vokse sammen igen, kort sagt det afgørende projekt for Europa i de næste ti år og vor generation af politikeres vigtigste opgave. Men det kan selvfølgelig ikke skjules, at åbningen af EU er en stor manøvre.

Efter SF's opfattelse skal den regeringskonference, der kører netop nu, formulere bestemmelser, der sikrer, at alle ansøgerlande får en politisk og traktatmæssigt funderet ret til medlemskab, der rækker ud over, hvad Europaaftalerne allerede giver, og hvad Traktaten i sig selv giver i dag.

Desværre er det ikke på dagsordenen. I stedet er der mere ufolkelige emner som stemmевægte, afstemningsregler, antal kommissærer m.v., når EU bliver udvidet.

Men regeringen fortjener ros for sin rolle i forbindelse med EU's beslutning på Madridtopmødet, hvor det blev besluttet, at forhandlingerne med ansøgerlandene skal starte med alle landene samtidig, og at de derefter bør fortsættes med dem alle sammen i den proces, som nu kører. Og jeg er helt enig i det, som udenrigsministeren her lagde vægt på: at når man starter med alle landene, er det afgørende vigtigt, at